

- Δεδομένου ότι η οδηγία 2009/103/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, σχετικά με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και τον έλεγχο της υποχρέωσης προς ασφάλιση της ευθύνης αυτής, δεν έχει εφαρμογή *ratione temporis* στη διαφορά της κύριας δίκης,
- ότι η οδηγία 72/166/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1972, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και με τον έλεγχο της υποχρέωσης προς ασφάλιση της ευθύνης αυτής, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2005/14/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, η δεύτερη οδηγία 84/5/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Δεκεμβρίου 1983, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2005/14, και η οδηγία 2000/26/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 2000, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ του Συμβουλίου, δεν έχουν εφαρμογή *ratione materiae* στη διαφορά αυτή και ότι, ως εκ τούτου,
- ούτε το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει εφαρμογή στην εν λόγω διαφορά, εφόσον δεν πρόκειται για περίπτωση όπου εφαρμόζεται το δίκαιο της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 51, παράγραφος 1, του Χάρτη,

οι προαναφερθείσες οδηγίες και το άρθρο 47 του Χάρτη έχουν την έννοια ότι δεν προσκρούουν, εν προκειμένω, στις ρυθμίσεις τους οι συνέπειες της νομολογίας του αιτούντος δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία, στο πλαίσιο αγωγής εξ αναγωγής, το Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras (γραφείο ασφάλισης αυτοκινήτων οχημάτων της Δημοκρατίας της Λιθουανίας) φέρει το βάρος απόδειξης ως προς όλα τα στοιχεία που θεμελιώνουν την αστική ευθύνη των εναγομένων της κύριας δίκης για το ατύχημα το οποίο συνέβη στις 20 Ιουλίου 2006.

(¹) EE C 27 της 25.1.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 13ης Ιουνίου 2017 [αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Ηνωμένο Βασίλειο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — The Queen, κατόπιν αιτήσεως της: The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited κατά Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Her Majesty's Treasury

(Υπόθεση C-591/15) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 355, σημείο 3, ΣΛΕΕ — Καθεστώς του Γιβραλτάρ — Άρθρο 56 ΣΛΕΕ — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Αμιγώς εσωτερική κατάσταση — Απαράδεκτο)

(2017/C 277/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

The Queen, κατόπιν αιτήσεως της: The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited

κατά

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Her Majesty's Treasury

Διατακτικό

Το άρθρο 355, σημείο 3, ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 56 ΣΛΕΕ, έχει την έννοια ότι η παροχή υπηρεσιών από επιχειρήσεις με έδρα το Γιβραλτάρ σε πρόσωπα εγκατεστημένα στο Ηνωμένο Βασίλειο συνιστά, από πλευράς δικαίου της Ένωσης, κατάσταση της οποίας όλα τα στοιχεία εντοπίζονται στο εσωτερικό ενός και μόνον κράτους μέλους.

(¹) EE C 27 της 25.1.2016.